

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 20 (392)
2021. gada
5. decembris

Dieva žēlastība adventā

Adventa laikā jācenšas novērsties no daudzveidīgās ikdienas trokšņa, lai klusumā ieklausītos tajā, ko Dievs varētu vēlēties pateikt sirdsapziņā. Lūgšanā būtu jāvienojas žēlastības iekšējam vārdam un mūsu iekšējai pasaulei ar ārējo vārdu Evaņģēlijā un Baznīcā. Mums būtu jāļauj nākt pie mums žēlastības Vārdam, un Evaņģēlija vārdu jāuztver ne tikai ar ausīm un prātu, bet arī tajā iekšējā „vietā”, kur ar brīvību un mīlestību atrodamies Dieva priekšā.

Advents nozīmē to, ka visa pasaule dzīvo apzinātā vai neapzinātā virzībā uz Dieva galīgo uzvaru ar savu spriedumu un mūžīgo pestīšanu. Katram būtu jābūt par Adventa personu arī visā savā dzīvē. Tas nozīmē brīvi, ar ticību, cerību un mīlestību sadarbīgi ieviest šo galīgo pasaules un vēstures gājumu uz Dieva atnākšanu tajā.

Adventa liturģija vispirms atgādina garu cilvēka pestīšanas vēsturi un jo īpaši to brīdi, kad Dievs kļuva cilvēks Jēzū Kristū. Jaunajā derībā šo izmaiņu pareizi uztvēra kā mērķi vēstures gaitai,

kurā radība nepacietīgi gaidīja vēl neatklāto nākotni un kurā cilvēce mēģināja, pat žēlastības noslēpumainās apredzības vadībā, daudzās reliģijās izteikt savus centienus. Cilvēces vēstures drāma tad pati atvērās uzvarai un sakāvei, mūžīgai pestīšanai un mūžīgai pazušanai.

Ja neņem vērā Svētajos Rakstos atklāto, Dieva apslēpto un mūžīgo plānu, tad lielākajai daļai cilvēces nebija skaidrības, vai šī cilvēces vēstures drāma izvēršīsies galīgā priekā vai traģēdijā. Jau no paša sākuma pats Dievs bija noslēpumaini darbīgs savā apslēptajā žēlastībā, bet Dievs vēl nebija sevi galīgi nostiprinājis pasaulē ar sevis atdošanu pasaulei. Cilvēces un pestīšanas vēsture šajā ziņā bija vienkārši Advents ar virzību uz nepazīstamu nākotni – ar jautājumu par nākotni bez kādas jau skaidras atbildes pašā vēsturē.

Un tomēr šajā laikā no Dieva žēlastības slepeni jau dzīvoja Adventa cerība uz pestīšanu. Kad mūžīgais Dieva Vārds Jēzū ienāca cilvēka vēsturē, tad

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 5. decembris.

Adventa 2. svētdiena.

Jēzus Sirds godināšana

Visv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par draudzi

Svētlietu pasvētīšana

15.00 Sv. Mise par +Andri un +Imantu

Āboliņiem

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par Valentīnu Bāliņu

Pirmdiena, 6. decembris.

8.00 Sv. Mise par Dzintras dvēseles un
miesas veselību

Otrdiena, 7. decembris.

**Sv. Ambrozijs, bīskaps un Baznīcas
doktors. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise par Stuļģu dzimtu

Trešdiena, 8. decembris.

**Visv. J. Marijas Bezvainīgā ieņemšana
Lielī svētki. Draudzes svinības.**

Visv. Sakramenta adorācija.

Obligātas svinības

8.00 Sv. Mise

11.00 Sv. Mise draudzi

Himna “Dievs, mēs Tevi slavējam!”

16.30-18.30 Grēksūdze

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Mariju un +Vitoldu

Ceturtdiena, 9. decembris.

8.00 Sv. Mise par Usānu dzimtu

Piektdiena, 10. decembris.

8.00 Sv. Mise pateicībā no Znotiņu
dzimtas; Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 11. decembris.

8.00 Sv. Mise par Ozoliņu ģimeni

Svētdiena, 12. decembris.

Adventa 3. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Mežaļu ģimeni

Kopīgā ceļa pieredze (līdz 13.30)

15.00 Sv. Mise par draudzi

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Osauļenko Vetlu
Melitu

**Pirmdiena, 13. decembris. Sv. Lūcija,
jaunava un mocekle, piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise par +Elzu un +Pauli
Dālbergiem

Otrdiena, 14. decembris.

**Sv. Jānis no Krusta, priesteris un
Baznīcas doktors. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise par Liepiņu dzimtu

Trešdiena, 15. decembris.

8.00 Sv. Mise par +Jāzepu Punculi

11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 16. decembris.

8.00 Sv. Mise par +Teklu, +Antonu,
+Pēteri, +Staņislavu un +Jāni Kraiņiem

Piektdiena, 17. decembris.

8.00 Sv. Mise par +Margrietu Kviesi un
+Edu Kāpiņu; Jēzus Sirds litānija

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diak. Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Sestdiena, 18. decembris.

8.00 Sv. Mise par Jāņa Ruža veselību
 18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas
 dievkalpojums

Svētdiena, 19. decembris.**Adventa 4. svētdiena.**

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
 11.00 Galvenā Sv. Mise par Ināru Lipčiku
Kopīgā ceļa pieredze (līdz 13.30)
 15.00 Sv. Mise par draudzi
 18.00 Vesperes
 18.30 Sv. Mise par Skaru dzimtas
 mirušajiem

KOPIĢĀ CEĻA PIEREDZE**Svētdienās pēc sv. Mises****plkst. 11 līdz 13:30**

12. un 19. decembrī

Advents

(turpinājums no 1.lpp.)

tajā iestājās radikāla izmaiņa: Dievs vairs nevar visai pasaulei ļaut noiet no savas mīlestības un žēlastības ceļa. Dievs ar savu mīlestību pārsniedza cilvēka brīvību tā, ka visas cilvēces brīvība nemaldīgi brīvi atdodas mīlestības Dievam un patiesi pieņem šo piedāvāto mīlestību.

Mēs ticam, ka, kļūstot cilvēks, Dievs neatsaucami iestājās par pasauli; ar Jēzus augšāmcelšanos jau kaut kas no pasaulē esošā ir uzņemts pie Dieva. Tāpēc kristieši dzīvo pestīšanas laikmetā, kas atšķiras no tā, kas bija pirms Kristus. Visa pasaules vēstures drāma tagad ir izšķirta. Lēmums par pasaules mūžīgo pestīšanu izpildīts ne ar to, ka Dievs būtu devis kaut ko nepilnīgu, bet ar to, ka pats Dievs sevi ir dāvājis. Cilvēkam tagad ir solidāri jāpievienojas šim pamatlēmumam pasaules drāmā.

Kopā ar Dievu ceļā

(turpinājums)

Baznīca atrodas ceļā kā kopība, kurā cilvēki, kurus no mūžības ir izvēlējis Tēvs savā mīļotajā Dēlā, Kristū atrod ceļu, kā sasniegt mērķi, kas viņiem nosprausts kā pieņemtajiem bērniem. Viņi vienojas ar Kristu, kļūstot viņa Miesa. Caur Viņu viņi atgriežas pie Tēva vienoti ar visu, kas ir debesīs un virs zemes (sal. Ef 1:3-10). Vēsturiski šis Dieva plāns īstenojas tad, kad Jēzus iestāda Baznīcu, kuru vispirms pasludināja un tad dibināja ar savu Asiņu upuri un apustuļiem uzticēto pienākumu ganīt viņa ganāmpulku.

Lai īstenotu šo no mūžības Dieva gribēto cilvēku vienotību Kristū, būtiska nozīme bija bauslim, kuru pats Jēzus nosauca par savu (sal. Jņ 15: 12). To viņš nosauca par „jaunu bausli.” „Es jums došu jaunu bausli, lai jūs cits citu mīlētu; lai, tāpat kā es jūs mīlēju, arī

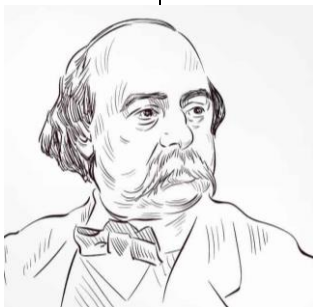
jūs cits citu mīlētu” (Jņ 13: 34). „Tas ir mans bauslis, lai jūs cits citu mīlētu, kā es jūs esmu iemīlējis” (Jņ 15: 12). „Es esmu vīnakoks, jūs atvases. Kas paliek manī un es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez manis jūs nekā nespējat darīt” (Jņ 15: 5). Tāpēc Jēzus sekotājus aicina: „Palieciet manā mīlestībā” (Jņ 15: 9). Mācekļu saime, kas sakņojas mīlestībā, ar kādu pats Kristus viņus mīlēja, ir Baznīca, Kristus Miesa, kuras locekļi mīl Kristu un viņā mīl viens otru. Tomēr, tā ir mīlestība, kas nāk no mīlestības, ar kādu pats Jēzus viņus mīl, un saistās ar Kristu, Dieva – Cilvēka mīlestības avotu, tas ir, Trīsvienības kopība. (turpinājums sekos)

Gustavam Flobēram – 200

Franču epīķis un rakstītā vārda meistars Gustavs Flobērs (Flaubert) dzimis 1821. gada 12. decembrī. Pameta tieslietu studijas un pilnībā nodevās rakstniecībai, kuru raksturo valodas bagātība bez liekvārdības, banālisma un šablona pieejām. Viņa pazīstamākie darbi: „Bovarī kundze” (1857), „Salambo” (1862) un „Jūtu audzināšana” (1869). Atklājas kā stila meistars dabisku un krāsainu tēlu veidošanā. Ļoti ilgstoši pārrakstīja savus darbus vairākās redakcijās. 1880. gada 8. maijā pēdējais elpas vilciens vēl pārslīdējis pēdējai lappusei uz rakstāmgalda.

Kristīgas tēmas atrodamas „Trīs stāstos” (1877), latviski izdotos 1970. gadā. „Vienkārša sirds” atveido neizglītotas un naivas sievietes mīlestību, kas negaida neko pretī; „Leģenda par svēto Juliānu Viesmīlīgo” apraksta spītālīgo aprūpētāju; „Erodeja” savdabīgi pārstāsta Jāņa Kristītāja galvas nociršanu.

No Baznīcas agrīnās vēstures viedokļa ievērojams ir Flobēra darbs „Svētā Antonija kārdināšana” (1849 – 1874), kuru latviski 1924. gadā izdeva franču kultūras cienītāja un dzejnieka Edvarta Virzas tulkojumā. Ceturtā gadsimta tuksneša tēvs, svētais Antonijs atklāts „kārdinājumos”, proti, dažādu pirmo kristietības gadsimtu filozofu, pagānu un kristiešu tēlos, kuros ļoti gleznaini, naturāli un satīriski izpaustas viņu savstarpējās attiecības, elkdievīgi piedāvājumi, vilinājumi un uzskatu

dažādība. Flobērs iestrādā dažādās ainās daudzu vēsturiski reālu personu un mītisko tēlu personu iezīmes: svētos, mūkus, mistiķus, gnostiķus, anhorētus, ariāņus, eklektiķus, askētus, anarhistus, Austrumu reliģiju, grieķu, persiešu un romiešu dievu pārstāvjus. Kārdinājumi uz varu un ietekmi vijas ar ainām no Nikejas (325.g.) koncila. Kārdinājumi ar zināšanām un gudrību ietver inkulturācijas, Svēto Rakstu autoritātes, Jaunās derības „pretrunu” jautājumus. Kārdinājumiem piemīt kristoloģisks un antropoloģisks raksturs, proti, Jēzus identitātes strīdi, miesas un dvēseles vērtības un attiecību izpratne cilvēkā. Sinkrētisms, kas izjauc kopsoli ticēšanā un slavēšanā.

Antoniju kārdina arī sātans viņa sekotāja Hilariona personā. Antonijs atzīst mocekļības liecību, lūgšanas un entuziasma paraugu dažādās harizmātiskās izpausmēs, cenšas nevienu nenosodīt, pats tomēr šaubās savā ticībā, taču nekad nevēršas pret Jēzu. Viņš metas pie Jēzus krusta, lūdzās un apskauj krustu. Antonijs, kārdināts uz panteismu, piedzīvo sajūtu un iztēles kārdinājumus uz kaislību un baudu, tomēr iztur ar Jēzus krustu un lūgšanām.

Uzsvars šajā darbā likts nevis uz pretestību kārdinājumiem, bet to izraisītām ciešanām un izaugsmi cilvēcībā. Flobēru dažkārt pielīdzina vientuļam eremītam, kas rakstīšanā ieviesis mistisku apceri. Viņa mantojums Romas katoļu kultūras ietvaros tāpēc jo īpaši var uzrunāt katoļticīgos.

Liecības par māsu Lienīti:

Silts 1989. gada 14. augusta vakars Aglonā. Pie bazilikas zakristijas ieejas nejauši satieku Jāni Priedi, Jāni Streiču, savu televīzijas kolēģi, runājam par skaistajiem svētkiem, par rītdienas iestiprināšanu.

Es atzīstos, ka neesmu iestiprināta. Atceros, ka 12 gadu vecumā mājās bija runa, ka mani vajadzētu iestiprināt, bet nebija naudiņas iegādāties baltu kleitiņu. Jānis Priede saka: „Nu, tad rīt to var izdarīt.” Jautāju: „Kas ir vajadzīgs?” Atbilde: „Krustmāte.” Jānis Streičs jautā: „Kādu krustmāti tu vēlies, jaunu vai vecu?” Atbildu: „Vecu.” „Nu tad rīt no rīta iepazīstināšu, tagad jau ir vēls,” apsola Jānis Streičs.

Man kāds iesaka, ka nakti es varu pavadīt koka māja, kas atrodas turpat aiz žoga. Ienāku iekšā, uz grīdas guļ kādi cilvēki, kas ir saimnieks nezinu. Apgulstos uz grīdas blakus svešiem cilvēkiem, apsedzos ar zilu vatēto segu, vēl tagad tā ir acu priekšā, jo nakts ir auksta. Diez vai kādu brīdi biju aizmigusi, jo domas par rītdienu, vai satikšu apsolīto krustmāti, neļāva aizmigt.

Nākošā rīta tiklīdz tuvojos bazilikai, satieku savu kolēģi, kura iepazīstina mani; „Māsa Liene, runā, kas tev uz sirds.” Uztraukumā, nedaudz stostīdamās, lai gan viņas zilās acis un smaids, dvesa mīlestību, lūdzu vai viņa piekristu būt par krustmāti. Atskanēja apstiprinošs „jā”. Mani iestiprināja V.E. bīskaps Jānis Cakuls. Viņa roka, pieskaroties manai pierai, Svētā Gara Uguns ienāca manī, to izjutu ļoti stipri.

Pēc kāda laika izrādījās, ka māsa Lienīte dzīvo divu kvartālu attālumā no manis, jo es draudzējos ar viņas meitu Anitu. Ar krustmāti tikāmies bieži, viņa

bija „mans patvērumš” sevišķi grūtos brīžos, vai slimībās, varēju paļauties uz viņas lūgšanām.

Vēsturisks notikums spilgti saglabājies atmiņā. 1990. gada maijā pēc Neatkarības deklarācijas pasludināšanas pēc pāris dienām Interfronte bija sapulcējusies Doma laukumā, jai dotos ‘uzbrukumā’ uz Saeimu. Tā kā, tai laikā es strādāju Latvijas TV Starptautisko attiecību departamentā, mans pienākums bija palīdzēt BBC komandai. Rīgā bija daudz ārzemju žurnālistu, arī sapulcējušies Doma laukumā, lai uzzinātu, ko darīs Interfronte, kad viņi devās Saeimas virzienā, tā gadījās, ka ārzemju telekorespondenti un žurnālisti gāja pa priekšu. Attālums starp Interfrontes soļotājiem un Saeimu arvien samazinājās, kad attālums starp tautu pie Saeimas un soļotājiem vairs bija 5 – 6 metri un varēja notikt neparedzamais. Ieskrēju Sv. Jēkaba katedrālē un lūdzu tur esošos lūgt Dievu. Māsa Lienīte atteica: „Neuztraucies” un iznāca ar svētīto ūdeni un svētīja Interfrontes ļaudis. Pēc neilga laika brašie soļotāji atkāpās un attālinājās.

Māsa Lienīte vienmēr bija uzticīga Dievam un Latvijai. *Silvija Līmane*

* * *

Ar Mihalīnu Antonovnu bijām kolēģi Lielupes skolā vairāk kā desmit gadus. Vienmēr zināju, ka viņa ir ļoti inteligēnts, labs, atsaucīgs un pret cilvēkiem vērīgs cilvēks. Īpaši tuvas attiecības mums izveidojās pēc tam, kad man uzticēja vadīt ne visai vieglo piekto klasi. Septiņiem bērniem no divdesmit četriem bija nepilnīgas ģimenes, pieci bērni nāca no bērnu nama. Nemitīgi notika konflikti, skolotāju sūdzības par bērnu uzvedību, lekciju pārtraukšanās un kautiņi. Nekādi neizdevās saliedēt

kolektīvu. Tad Mihalīna Antonovna ieteica nodarboties ar bērniem ārpus stundām – pārrunāt tēmas par dzīvi un reliģiju. Bērni ne uzreiz atsaucās, taču jau pēc dažām sarunām ar viņu sāka nepacietīgi gaidīt savas, kā viņi sauca „vecmāmuļas” atnākšanu. Mihalīna Antonovna spēja sasildīt bērnu dvēseles, bērni klausījās viņas stāstus, lūdzās un kļuva labāki viens pret otru. Pakāpeniski izveidojās draudzīgs kolektīvs. Domāju, ka tie līdz šim atceras tos laikus ar siltumu.

Visu mūsu vārdā dziļi noliecos jūsu priekšā, Mihalina Antonovna. Lai jums mūžīga piemiņa.

(tulkojums no krievu valodas)

J. V. Belosudceva

* * *

Bet es dvēseli gribēju ļaudīm dāvināt...

Degt kā svecītei, izplatot gaismu, reizē arī sevi dedzinot... Vest citus pa gaismas ceļu, lai atrastu patieso gaismas un mīlestības avotu – ne katram tas izdodas. Māsai Lienītei tas izdevās – būt savā laikā un savā vietā, būt kā „lampiņai pie svētbildes.”

Aglonas Dievmāte un rožukronis bija viņas galvenie sabiedrotie dzīves cīņu ceļā jau kopš bērnības, jo ģimenē valdīja ticības un lūgšanas gars. Mājās un skolā iegūtā lūgšanu pieredze dzīvē bieži noderēja, it īpaši neaizmirstamajā barikāžu laikā, darbojoties sv. Jēkaba katedrālē. Māsa Lienīte bija tā, kas organizēja nepārtrauktu lūgšanu akciju altāra priekšā, bezbailīgi rīkojās viskritiskākajās situācijās. Baidīties nebija viņas raksturā, bet gluži otrādi –

šie neprognozējamie notikumi, kā uzbrukums Iekšlietu ministrijai 1991. gada 20. janvāra naktī vēl vairāk mobilizēja aktīvai rīcībai garīgajā cīņā. Galvenie ieroči – rožukronis un stipra pašālvība uz Aglonas Dievmātes aizsardzību.

Tajā naktī, kad aiz katedrāles sienām atskanēja šāvieni, dedzīgi lūdzāmie māsas Lienītes vadībā altāra priekšā ne tikai uz ceļiem, bet arī guļot priekšā ne tikai krustā... Maksimālisms, ja tā var teikt, lūgšanā viņu vienoja ar otru dedzīgu

katedrālieti māsu Beāti (Beāti Bojāri). Piepildījās tēva Viktora Pentjuša vārdi: „Jūs, divas dvēselītes, kopā labi sastrādāsit”, kurus viņš bija adresējis Beātei, aicinot līdzdarboties sv. Jēkaba katedrālē. Abas tiešām lieliski sadarbojās, protams, ne jau bez tēva V. Pentjuša svētības. Māsa Lienīte bija daudzu ideju „ģenerators.” Ar pārvietošanos saistītajām aktivitātēm gan bieži traucēja sāpošās kājas (cietumā pavadītā laika sekas, kur viņa bija ieslodzīta pēckara gados uz aizdomu pamata par mežabrāļu atbalstīšanu). Turpretī Beātei padevās to ideju īstenošana, kas Lienītei jau nebija pa spēkam.

Viens no tādiem „projektiem” bija pirmais nelegālais svētceļojums kājām uz Aglonu 1989. gadā. Latvija tolaik vēl nebija brīva, un varbūt šo 33 pirmo drosminieku veiktais lūgšanu gājiens pie Aglonas Māmiņas, neskatoties uz daudzajiem šķēršļiem, kad nebija sarunātas ne naktsmājas, ne mantu vedamā mašīna, palīdzēja šo brīvības ideju pietuvināt.

Svētceļojuma iecere piederēja māšai Lienītei. Arī līdzdalība ikmēneša nakts vigīlijās sv. Jēkaba katedrālē, jauno procesijas tērpu iecere un šīs ieceres realizācija kopā ar Beāti 1989. gada 8. decembrī. Kur tad vēl daudzie bērnu rožukroņa pulciņu salidojumi pa visu Latviju. Ik pa laikam viņa mūs aicināja kopā kādam braucienam, un bērnu lūgšanas kā pavasara strautiņi kausēja siržu ledus. Lūk, kāda liecība no tām dienām avīzē „Solis” 1995. gada maijā, ko rakstīja tagad jau mūžībā esošais Jāzeps Loņķo: „Bija ļoti dzestra un apmākusies pavasara diena. Pie vēl vecās Saldus katoļu baznīcas pulcējās neliels cilvēku bariņš, visi vēroja ceļu, kas ved uz Rīgu. Saldenieki gaidīja rīdžiniekus – sv. Jēkaba katedrāles un Rīgas Katoļu ģimnāzijas rožukroņa pulciņu dalībniekus – uz salidojumu. Drīz arī atbrauca liels autobuss ar 48 dalībniekiem, no kuriem 35 (!) bija skolēni. Dalībnieku vidū – viņu vadītāja, katehēte māsa Lienīte. Mūsu mazā koka baznīciņa tik kuplu ciemiņu skaitu vēl nebija piedzīvojusi. Pati ienākšana baznīcā bija diezgan neparasta. Skolēni gāja divi, rokās turēdami degošas svečītes, un dziedāja rožukroni. Sirsnīgās bērnu lūgšanas un skanīgā dziedāšana vienam otram mājiniķam lika meklēt lakatiņu, ar ko noraust priekša asaras.”

Ercenģeļa Miķeļa vārda nesēja bija nenogurstoša cīnītāja garīgajā frontē. Piemēram, māsa Lienīte bija savākusi 17 tūkstošus parakstu tikumības aizstāvībai (šķiet, vārds „tikumība” mūsdienās jau kļuvis par svešvārdu), jo televīzijas pārraidēs Atmodas gadu iesākumā parādījās sasteigta „apgaismība”, izglītojot jauno paaudzi seksuālajos

jautājumos. Lai arī intervija Zaķusalā, kur piedalījās ne vien māsa Lienīte, bet arī tagadējais kardināls Jānis Pujats un citi, neieraudzīja dienas gaismu, tomēr tā bija arī liecība mums – nepalikt vienaldzīgiem, nebaidīties izteikt savu viedokli un to aizstāvēt.

Atceroties savus aizgājējus, aizdegsim kādu svečīti vai noskaitīsim lūgšanu arī māšas Lienītes piemiņai, kura pati bija kā „lampiņa pie svētbildes”, gaismojot ceļu pie Dieva.

Helēna Žigo

Ar šo noslēdzam publicēt liecības par māsu Lienīti un viņas arhīva materiālus

Krīzes izmaiņas

Krīze nozīmē pārmaiņas, un senatnē izmaiņas ne vienmēr uztvēra kā pavērsienu uz sliktāko. Taču kādas varētu būt izmaiņas? Daudzus pārņem bailes par dzīvību, veselību, un šādas bailes ir pamatotas. Ko nozīmē šī slimība, no kuras nekur nevar patverties?

Dievs pieļauj slimības kā sodu vai uzlabojumu, bet dažkārt viens ar otru saistīts. Ļoti svarīgi, lai šī slimība, nāves bailes nāktu mums kā uzlabojums.

Mums taču galu galā jāapzinās patiesība, ka ticīgajam ir skaidra, proti, Dievs ir pasaules Radītājs un no Viņa atkarīgs cilvēka liktenis.

Zinātnes attīstība kopš 19. gadsimta beigām novedusi pie pārliecības, ka cilvēks ir autonomš, arī no Dieva. Mēs visu varam, mēs lieli un spēcīgi, esam pasaules centrā, cilvēks esības centrā.

Civilizācija ar cilvēku centrā izspieda Dievu no dzīves, no esības centra novirzīja perifērijā. Tā bija liela kļūda, jo cilvēks ir mainīgs, īpaši pēc kultūras, bet vienīgi Dievs ir nemainīgs, absolūtā patiesība. Ja Dievs ir cilvēka esības centrā, tad ar Dievu nav jācinās, bet Dievs jāpieņem sirdī, prātā, lai kļūtu atjaunots, dzīvotu pēc Dieva likumiem, kuri sakārto cilvēka sadzīvi.

Krīze ir pārmaiņa, un no mums atkarīgs, vai tā nāk par labu vai sliktu. Nonākot panikā, zaudējot cilvēcību, netuvojoties Dievam, nekļūstot par Dieva tautu, cilvēks kļūst mainīgs, pat vardarbīgs, mainot savas vērtības un uzspiežot tās citiem.

Pārbaudījumi māca: atsakoties no Dieva, cilvēks savās nepilnībās, mainībā, grēcīgumā, savā ideoloģijā liek sevi centrā. Tad līderi ar savu iedvesmu pakļauj citus, ar laiku paši tiek atmesti asiņainos pučos.

Lai izmaiņas nāktu par labu, jāatceras, ka Dievs radījis cilvēku, kura dzīves centrā liekams Dievs un viņa likumi; arī attiecībās ar sabiedrību, dabu un kosmosu. Ja Dievs ir centrā, tad mainās apkārtējā vide.

Lai Dievs dod gudrību, centienus atvērt sirdi un prātu saskarsmei ar Dievu, ja arī liktos, ka ticība pieder pagātnei. Ticība pieder mūžībai (pagātnei, tagadnei un nākotnei), jo vieno ar Dievu, kas ir vēstures Noteicējs.

Lai Dievs piedod mūsu grēkus, palīdz mums, dod iespēju saskatīt un saprast Viņa apredzības ceļus; lai dod iespēju ar prātu un sirdi sajūst Viņa

klātbūtni mūsu dzīvē, cilvēcē, visā cilvēces vēsturē.

Lai krīze, izmaiņas nāk par labu. No šī pārbaudījuma iziesim savādāki – ar stipru ticību, skaidru sapratni par to, ka Dievs ir vēstures Kungs. Lai mūsu sirdis un prāts tiecas uz šo priecīgo, gaišo un iedvesmojošo nākotni. Pieņemuši Dievu, lai pa īstam veidojam tādu pasauli, kurā grēks būtu kā maza saliņa milzīgajā mīlestības okeānā. Amen.

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba
Romans katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.
LV84UNLA0002000701505

* * *

**Lielākā dāvana
dzīvajiem un mirušajiem**
Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos
nodomos ir lielākā dāvana,
aizlūgums un atbalsts cilvēku
vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com